

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

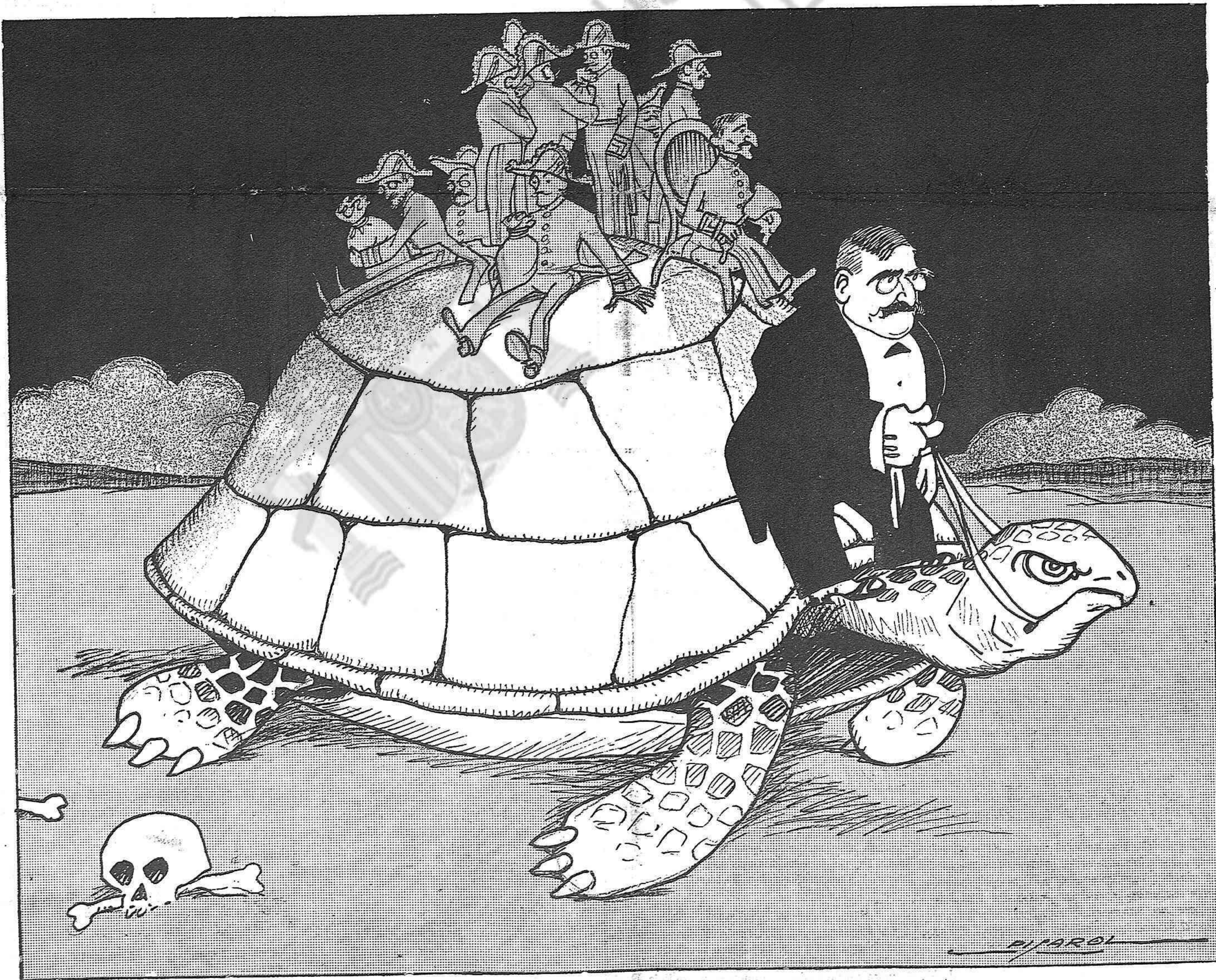
AQUEST NÚMERO 10 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMERS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

Davant del conflicte

Acostumats al veicol — de la nyonya y de la mandra, ¿quina pô els hi té de fer — una vaga carrilaire?

¡Ja'ls encarrilaria, jo!

MAURA

Després diuen de les ventatges del progrés. ¿Veieu? Això, quan no hi havia trens, ben segur que no passava mai.

UN DE LA DEFENSA

¡Quin exit, si ara m'estressessin *Els Carrilaires!*

IGNASI IGLESIAS

¡Oh, santa tradició!... ¡Ara es la nostra!... Parats els carrils, potser tornarem a fruitar les delícies de la tartana.

ABADAL

Si las mujeres mandasen, en vez de mandar los hombres... ¡las huelgas no durarían más allá de media noche!

CARME KARR

Feu els disbarats que volgueu, però parreu bé; que'l tenir modos no costa... ni mitja peseta.

UN DE LA LLIGA DEL BON MOT

Lo que han de hacer los trabajadores ferroviarios es venirme á comprar ejemplares de *La Máquina Compound*... Lo demás, ya se lo *compoundrán* ellos, si quieren.

ZURDO DE OLIVARES

¡Per tontos!... Us haguessiu fet toreros.

EL GALLO

¿La vaga, voleu declarar?... ¡Ave Maria Puríssima!... Y ¿pera arribar an aquets extrems, ens ha ensenyat Nostre Senyor Jesucrist a pendre'ns les coses ab santa resignació?

UN OBRER CATOLIC

Recordeu que en aquestes qüestions, com en totes, sempre guanya el més fort.

OCHOA

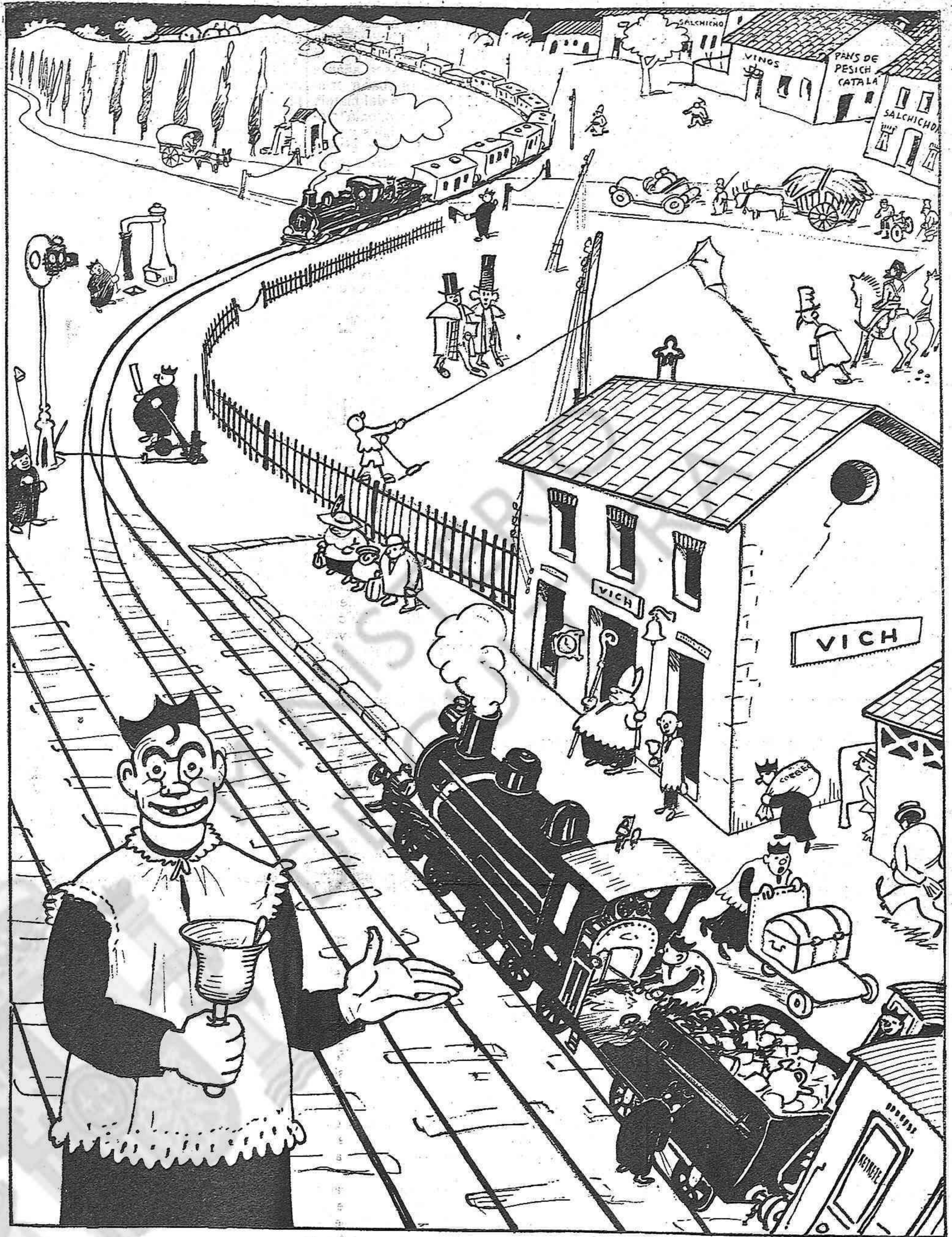
¡El más fuerte soy yo, ¡qué carriles!, aunque no lo parezca!

WEYLER

Me sembra que *la ballarem*.

NAPIERKOWSKA

¡Pasajeros, al tren!

— La veritat..., abans de que vingui una altra setmana com aquella, preferim fer d'«esquirols».

VOLVES

La poderosa Anglaterra construeix un pet d'aeroplans destinats, en cas de guerra, a fer serveis importants. L'aeroplà té una ventatja més que la nau y el canó, com a medi d'espionatge y element de destrucció. ¿Vol espiar? Pega embranzida y al de baix veu punt per punt. ¿Vol destruirlo? Pren la mida y se li aclofa al damunt. Ell pot, al bò d'una lluita, treure a l'enemic del mitg, deixantlo fet una truita o premsantlo com *sandwich*.

A Salamanca, en Benavente ha defensat l'Inquisició. L'ilustre autor dels *Intereses* sempre'ns-e surt de *tras-cantó*.

Han tirat els enginyers un plan ben poc *enginyós* al confià an en Romanones que'ls resolgui la qüestió. Per arribà ont ells desitgen es el camí més tortuós, perquè... ja saben què diu el ditxo: «Qui va ab un coix...»

En defensa de la *classe* diu que'ls mestres s'associen. Si ells en vaga's declarassin, de burros ¡quina cullita!

Comuniquen de Cartagena que'l torpeder número 1, de resultes de tocar en un baix proxím al Cap de Palos, en va sortir *no més* ab les següents averies:

tres hèlices rompudes, tres arbres retorsats, el timó fet a trossos y el casco abonyegat.

Es inútil dir que, pera prestarli els auxiliis que'l seu estat requeria, fou conduit immediatament a l'hospital clinic... dels barcos.

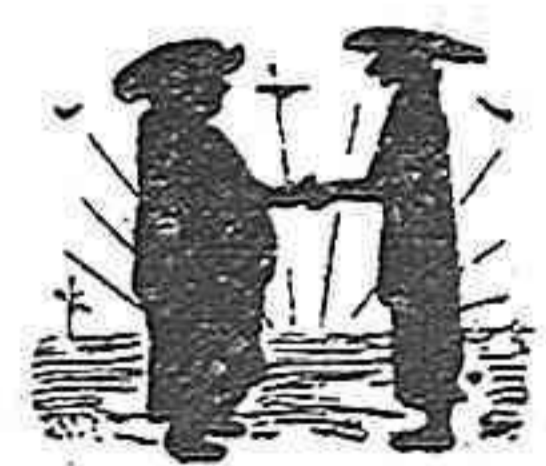
Ens alegrarem de la millora.

Y que, un cop l'hagin curat, de cap *baix* no's posi als nassos, perquè hi han *baixos* capassos de fer *perdre* al més pintat.

P. PET.

Els dos catalanismes

VULGARISACIONS

I hà un recrutiment de catalanisme. Nosaltres ho veiem ab gust. Però, ja que hem posat en la nostra política un ideal enemic de tota idolatria, sia religiosa, sia patriòtica, y ja que hem mesrescut les ives de la patrioteria purament materialista, es ben convenient que senyalem la nostra personal distinció.—En Rafel de Casanova està tapat de corones; jo també n'hi hauria colocat una, ab goig, perquè'l considero encara avui un magnífic penó de rebeldia; però me'n guardaria molt de ferho, després de la nostra victòria, pera no convertir el seu pedestal en base d'una llei catalana de jurisdiccions... M'agrada, doncs, en l'homenatge an aqueixa figura, lo que tingui de *negatiu*, més que lo que tingui d'*afirmatiu*; lo que representi *no esser els altres*, més que lo que representi *esser els altres ab diferent nom*.—Convinbran unes petites explicacions.

Del catalanisme d'un temps an el d'ara hi va una vera diferencia de monarquics a republicans.

La *qüestió catalana*, en lo que tingui d'etern, de permanent, d'historic, ha estat sempre una qüestió de *successions reials*, un plet d'herències dinàstiques. Mentres Catalunya no va estar definitivament constituïda, la seva unió ab altres territoris, sota un mateix monarca, no podia tenir transcendència política. Aixís no va esser una *capitis diminutio* pera Catalunya la primera de les seves incorporacions hispàniques, ab el matrimoni de Ramon Berenguer IV y Petronella. Aragó, terra pobra, agrícola, primitiva, sense litoral, no podia esser una rivalitat pera Catalunya, aleshores ja floreixent, mercantil, crescuda a l'ombra de la gran cultura provensal. Per això l'hegemonia catalano-aragonesa va esser exercida pel comtat de Barcelona sobre'l reialme d'Aragó. La llengua de cort va esser, naturalment, la de cultura, la més civilisada: el català.—A la mort del rei Martí, en qui s'extingeix la dinastia catalana, se presenta el primer espurneig de *catalanisme*; però també's proclama un principi democrata, conjunt a la colació del poder: el principi de que'ls delegats del poble són els únics capassos de resoldre l'atribució de l'herència reial. Ab tot, no cal enganyarse per les apariències. El Parlament

de Casp no es una elecció popular, no pressuposa que l'origen de la sobirania radiqui en el poble. La sobirania es un dret de propietat, revestit d'anuecia divina. Els membres del Parlament no varen fer més que interpretar una justícia, dictar una sentència civil; però no realisaren una decisió lliure y arbitral. Eren jutges y no electors. L'lur assemblea es un concili definidor, un tribunal de judici; no es un comici lliure, ni tan sols una dieta.

La vindicació municipal, representada en el cas d'en Fivaller, es la primera manifestació clara de catalanisme. Es un anunci llunyà de les Comunitats; y el nostre Conseller se dona la mà, a través l'història, ab Padilla y Lanuza. Però massa sentia el rei castellà que l'enemic principal del seu poder no eren els consells, auxiliadors historics dels monarques contra l'oligarquia dels nobles. Tot porta a creure que la resistència contra la dinastia *anteguerrana* va esser la causa d'un partit de nobles, encarnat en Jaume d'Urgell, y més aviat mal vist pel poble, sempre desavingut ab els prínceps, que eren un poder d'obstrucció, un poder intermitg entre reis y ciutadans.

La sublevació de la Generalitat contra Joan II, ab la conjunta guerra dels *remenses*, senyala una nova evolució: el poder ciutadà s'emancipa de la monarquia, y la monarquia troba, contra

D'Emperador a Banquer

—¿Encara gosen dir pestes d'ell?... Mírate'l, pobret... ¡Entre reixes, s'ha de veure!

Valero, Jaume Roselló, Ramon Molinas, Salvador Lloret, Joan García, Fermí González, Baptista Estellet, Josep Gil, Josep Mestres, Rafael Bumban, Constantí Suárez, Josep Serrano, Manel Allás, Emili Pascual.»

Presó correccional de Barcelona, 19 de Setembre de 1912

Es molt probable que l'aniversari de la Revolució de Setembre quedi enguany bastant eclipsat per la vaga dels carril·lers de Catalunya, comensada el passat dimars, al sonar les dotze de la nit.

Res més natural, de totes maneres. Al fi i al cap, en la vaga dels nostres ferroviaris hi ha una manifestació del present, que s'agita y's remou, plè d'anhels y d'esperances, mentres que l'aniversari de la revolució de 1868 no es més que un eco del passat, que's desvaneix poc a poc y s'esfuma entre un ròssec incabable de claudicacions, d'ingratis y de miseries.

Ab tot, nosaltres no podem ni volem oblidar la aquesta fetxa.

L'aniversari de la Revolució de Setembre, quan no altra cosa, enclou una gran llissó.

Ell ensenya com un poble, guiat per mals pastors, després de mil inútils marxes y contramarxes, pot trobar-se avui de la mateixa manera que's trobava fa quaranta quatre anys.

Y recordar una fetxa que ensenya això, mai serà un treball completament estèril.

¿Encara tornem ab aquesta cansó?...

Un periòdic madrileny assegura que s'acosta el moment d'anar a conquistar Portugal.

Sembla mentida que ab les trageries que passem hi hagi gent que tingui ganes de fer broma.

¡Pera conquistar nacions estem, com hi hà món!...

Lo que hauriem de mirar de conquistar es un forn, aont ens proveïssin de pa de bona qualitat y barato.

Està avensadíssima l'organització de l'Assamblea Nacionalista que ha de celebrar-se a Tarragona els vinents dissabte y diumenge—dies 5 y 6 d'Octubre—y pera la qual hi hà nomenats fins a la fetxa 1.100 delegats.

Pera el diumenge's prepara una expedició marítima que sortirà d'aquí a primera hora de la matinada y tornarà el mateix dia a la nit. Primer va contractarse el *Ciutat de Sòller*, però, haventse ja despatxat tots els passatges, s'ha buscat un segon vapor, aont s'embarcaran els expedicionaris que no tingueren cabuda en el primer y'ls que fins al moment oportú vagin inscribintse.

Resulta, doncs, que lo que'l dia 6 sortirà del nostre port, en direcció al de Tarragona, semblarà ja una petita esquadra.

¡Tot sigui pel bé y la gloria de Catalunya!...

Ja ha vingut el *tío Paco* ab la rebaixa.

Y, si no precisament ab la rebaixa, ab l'aplasament.

La reobertura de les Corts que, com no ignora ningú, havia de tenir lloc el proxím 7 d'Octubre, s'ha deixat pera més endavant.

¿Per què? Signora; però, segons notícies d'origen semi-oficial, la cosa no's podrà efectuar fins uns dies després: potser el 10, potser el 12, potser el 15; ficsament, no pot assegurar-se.

Y encara ¡quí sab! No tindria res d'extrany que, arribat el dia 15, se deixés pel 20, o pel 30 o pel 40.

¡Els fa tan poca gracia, el Parlament, an aquets parlamentaris que'ns governen!

En un d'aquets divertits articles que, pera desfogarse, publica de tant en tant en el *Diario Universal* el senyor Canalejas, ha fet una manifestació estupenda.

—Se'ns acusa—ve a dir don Josep—de que

no hem complert el nostre programa. Però, als que per aquet cantó ens ataquen, jo'ls pregunto: ¿De quin programa parlem? ¿Que n'hem tingut mai cap, nosaltres, de programa?—

Es la pura veritat. El programa del canalejisme en realitat no existeix.

Si algun ne té, se redueix simplement en això:

«Qui dies passa, anys empeny; embolica que fa fort, y després de mi, el diluvi».

Durant la seva estada a Barcelona, aont va venir pera pendre part en una vetllada dedicada a la memoria de don Nicolau Salmerón, el nostre diputat don Lluís de Zulueta, parlant ab un periodista, ha dit varies coses molt interessants.

Ha comensat per dordre's del deplorable espectacle que estan donant els republicans barcelonins ab les seves divisions, que ell atribueix principalment a irritants personalismes, sense que pera ningú l'ideal signifiqui res.

En vista d'això, el senyor Zulueta no vol intervenir en les lluites que estan desenrotllantse, ni pensa sumarse a cap grupo.

Y ha acabat dient: —Sols espero que termini el meu compromís parlamentari pera recobrar la meua independència de republicà.—

Deixem al discret lector la tasca de comentar aquestes declaracions que, venint de qui venen, no poden segurament passar desapercibudes.

Per unes ignotes *camàndules*, publicades en el valent setmanari *L'Igualadí*, ha sigut processat no tre amic y company J. Serra Constansó.

Ab l'amic *Jespus* són ja cinc els que escriuen en nostre confrare d'Igualada que estan processats *per desacato a l'Autoritat*. Ab la circumstancia que tres d'ells perteneixien a la minoria republicana de l'ajuntament y han sigut sospesos del seu carrec.

L'Igualadí manté ben alta la bandera anticaciquista, en aquell feude dels Godós. ¡Vetaquí!

Setembrines

La Revolució

Uns patricis, un dia memorable, d'Alcolea, atrevits, van passà el pont, y al poble varen dirli:— Ja està feta la gran revolució.

Però, en sentit contrari, un altre dia, els patricis el pont varen passar, y, sense dirnos res, varem trobarnos com estabem abans.

Y després?...

Els llargs anys transcorreguts desde el jorn de la Gloriosa als mansíssims espanyols no'ns han ensenyat gran cosa.

Diem que allò va estar molt bé, que hi hagué seny y energia, que de valents com en Prim no'n corren ja avui en dia.

Però, un cop hem dit això, en lloc, tots junts, d'agruparnos per... lo que's pugui oferir, comensem a barallarnos.

Y, més que per convicció, per bescantà al adversari, tots els anys organisem el banquet d'aniversari.

D'Alcolea a Sagunto.

Quan la Revolució va anà a Alcolea, ¡que'n feia ja de temps que caminava per l'oculta via del complot persistent!

En cambi, quan un jorn se li va ocorre a la Restauració arribarse als pelats camps de Sagunto, va costarli molt poc.

De llavors ensà, tornà a Alcolea cent voltes s'ha intentat, ja ananthi per dresseres escabroses, ja per camins més plans.

Mes ¡ai! de re ha servit tanta insistencia: caminèm, caminèm, y'l pont, el pont ideal dels nostres somnis, ¡quí sab encara ont es!

¿A què's deu? ¿Com s'explica aquet misteri? ¿Vol dir tal volta això que les restauracions tenen més cama que les revolucions?

"Labor prima virtus"

¡Si varem ferne de feina durant aquell gloriós temps! Varem abolir les quintes, vam modernisar les lleis, vam tirà els consums en l'aire, vam suprimir abusos vells, vam posà a ratlla l'Iglesia, vam tornà al poble els seus drets, vam obrir totes les portes a la ciencia y al progrés... ¡Si varem ferne de feina, ...que avui torna a estar per fer!..

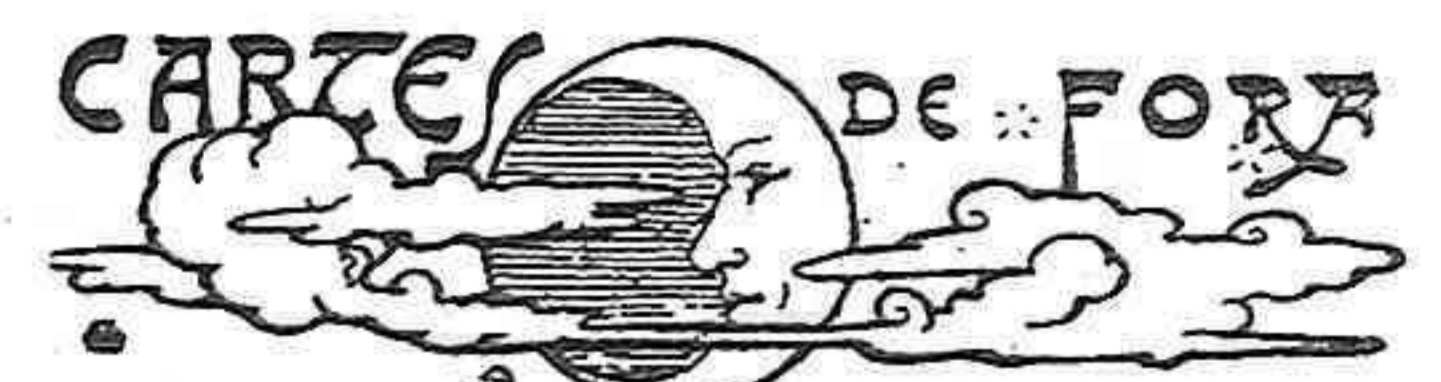
Final

—Y digueu, un moviment tan bellament comensat, ¿com, del seu curs desviat, va acabar tan malament?

—¡Què sé jo!.. Els que'l dirigfen prou sabfen ont anaven, mes, entre tants que manaven, eren pocs els que obefen. Y avui un mal joc d'aquet, y d'aquell, demà, una urpada, y un dia una xarranada y un altre un atac al dret, la pobra Revolució, cansada al fi...

—Sí, allò, *vamos*; que *entre todos la matamos y ella sola se murió*.

C. GUMA

Torroella de Montgrí, 18 de Setembre

Es curiós lo que està passant en aquesta vila. Fa uns quants mesos que estan donades de baixa les escoles municipals, tant de nois com de noies, haventse hagut de treure tots els trastos, perquè tot se n'anava a cà'n Pistras y a fi d'evitar una catàstrofe, pel mal estat de l'edifici.

Resultat d'això: que l'Alcalde parlà ab el Rector, y convingueren els dos en que l'escola, interinament, s'instalés en un local del Rector o de l'iglesia, destinat a les ovelletes místiques, y ara els nois tenen de tocar el dos. L'Alcalde perdiguer no s'ha cuidat de la construcció de noves escoles, segurament perquè en aquesta vila ja tenim, de temps immemorial, escoles místiques d'*hermanos* maristes, monges espanyoles y franceses; segons ell, ab això ja n'hi hà prou. Aquesta es l'idea de la majoria del nostre Ajuntament carcunda.

Sembla que seria hora que la minoria republicana aixequés una protesta general, o sinó els nostres fills se quedaran a la lluna de Valencia.

El 'Gallo' y en Max-Linder

—Vostè serà el rei del cine, més, jo sò el rei del toreig...

—Sí; avui els amos d'Espanya som vostè y jo... y jo y vostè.

En vigílies de la batalla d'Alcolea

DOS DOCUMENTS HISTORICS

Al commemorar el XXXIV aniversari de la Revolució de Setembre, creiem que els nostres lectors llegiran ab gust dugues curiosíssimes cartes, molt poc conegudes y que ab admirable sobrietat pinten l'estat d'anim dels capdells dels dos exercits que, precisament avui fa quarantaquatre anys, entre l'espètec de les granades y el fum de la pólvora, varen decidir, sobre el pont d'Alcolea, la sort d'Espanya.

La primera es del general Serrano, qui, abans de rompre el foc, tracta de persuadir al quefe de les forses isabelines de la inutilitat de la defensa y li aconsella que, en ares de la patria y en bé de tots, renunciï a la lluita.

Diu aixís:

«27 Setiembre de 1868.

«Excelentísimo Sr. marqués de Novaliches, capitán general de los ejércitos nacionales.

«Muy señor mío: Antes que una funesta eventualidad haga inevitable la lucha entre dos ejércitos hermanos; antes que se dispare el primer tiro, que seguramente producirá un eco de espanto y de dolor en todos los corazones, me dirijo á usted por medio de esta carta para descargar de mi conciencia y eterna justicia de las armas que la patria me ha confiado.

«Ya supongo que en estas circunstancias habrá llegado oficialmente á su noticia todo lo que pueda contribuir á ilustrar su juicio acerca del verdadero estado de las cosas. Sin duda usted no ignora que el grito de protesta que ha lanzado unánime toda la Armada ha sido inmediatamente secundado por las plazas de Cádiz, Ceuta, Santoña, Jaca, Badajoz, la Coruña, el Ferrol, Vigo y Tarifa, y por las ciudades de Sevilla, Málaga, Córdoba, Huelva y Santander, con todas sus guarniciones y todas las fuerzas del Campo de Gibraltar, y por otras muchas poblaciones que, sin temor de equivocarme, puedo asegurar que habrán ya tomado ó tomarán, las armas con el mismo propósito.

«Difícil es conocer cuál es la mejor manera de servir al país, cuando éste calla ó muestra tímida y parcialmente sus deseos; pero hoy habla con voz tan clara y tan solemne, que no es posible que á los ojos de nadie aparezca oscura la senda del patriotismo. Hay, especialmente, un punto sobre el cual no es lícita la equivocación; tal es la imposibilidad de sostener lo existente, ó, mejor dicho, lo que ayer existía.

«Estoy seguro de que, dentro de sí mismo, encuentra usted la evidencia de esta verdad, y en tal caso no podrá usted menos de convenir conmigo en que la obligación del ejército es en estos momentos tan sencilla como sublime: consiste sólo en respetar la aspiración universal y en defender la vida, la honra y la hacienda del ciudadano, en tanto que la nación dispone libremente de sus destinos.

«Apartarle de esta senda es convertirle en instrumento de perdición y de ruina.

«Las pasiones están, afortunadamente, contenidas hasta ahora por la absoluta confianza que el país tiene en su victoria; pero, al primer conato de resistencia, á la primera noticia del combate, estallarán furiosas y terribles, y el primero que lo provoque será responsable ante Dios y ante la Historia de la sangre que se derrame y de todas las desgracias que sobrevengan.

«En presencia del extranjero el honor militar tiene temerarias exigencias; pero, en el caso presente, usted sabe, tan bien como yo, que el honor sólo consiste en asegurar la paz y la ventura de los hermanos.

«En nombre de la humanidad y de la conciencia invito á usted á que, dejándome expedito el paso en la marcha que tengo resuelta, se agregue á las tropas de mi mando y no prive á las que le acompañan de la gloria de contribuir con todas á asegurar la honra y la libertad de su patria.

«La consecuencia de los continuos errores que todos hemos sufrido y lamentado, produce hoy indignación y lástima; evitemos que produzca horror. ¡Último y triste servicio que ya podemos prestar á lo que hoy se derrumba por secreto irrevocable de la Providencia!

«Su propio criterio esforzaré mis razones; su patriotismo le aconsejará lo mejor.

«Mi enviado lleva encargo de entregar á usted este documento y de asegurarle la alta consideración y no interrumpida amistad con que es de usted su afectísimo amigo y S. S. Q. B. S. M.,

Francisco Serrano.»

En efecte; l'emissari, que no era altre que l'excelent poeta Adelard López de Ayala—que, per cert, dotze dies després, rebia, en pago potser d'aquet servei, la cartera d'Ultrammar del Govern Provisional,—passà al campament isabelí y feu entrega al general Pavía de la carta d'en Serrano.

«Quins sentiments, quines idees suggerí al quefe de les forses *leals* la lectura d'aquesta nobilíssima comunicació?

S'ignora. Sol's se sab que'l marqués, sense con-

sultar a ningú la gravíssima resolució que prenia, va respondre a la carta d'en Serrano ab la següent:

«Excelentísimo Sr. duque de la Torre, capitán general de los ejércitos nacionales.

«Muy Sr. mío: Tengo en mi poder el escrito que se ha servido V. dirigirme por su enviado don Adelardo López de Ayala en el día de hoy, 26, aunque, por equivocación, haya puesto en él la fecha del 27.

«Profundo es mi dolor al saber que es V. quien se halla al frente del movimiento de esa ciudad, y estoy seguro que en el acto de escribir el documento y antes de recibir mi contestación habrá V. adivinado cuál había de ser ésta.

«El gobierno constitucional de S. M. la reina doña Isabel II (Q. D. G.) me ha confiado el mando de éste ejército, que estoy seguro cumplirá sus deberes, por muy sensible que le sea cruzar las bayonetas con los que ayer eran sus camaradas; esto sólo puede evitarse reconociendo la legalidad existente, para apartar de nuestra deventurada patria mayores desgracias. La reina y su gobierno constitucional lo celebrarían, y el pueblo, que sólo anhela paz, libertad y justicia, abriría su pecho á la esperanza, librándose de la pena que le agobia.

«Si, lo que es de todo punto improbable, la suerte no favoreciese este resultado, siempre nos acompañaría, á estas brillantes tropas y á mí, el justo orgullo de no haber provocado la lucha, y la historia, severa siempre con los que dan el grito de guerra civil, guardaría para nosotros una página gloriosa.

«El mismo enviado lleva encargo de entregar á V. esta respuesta, que debe mirar como la expresión unánime del sentimiento de todas las clases del ejército que tengo el honor de mandar, sin que por esto deje dudar de la alta consideración y no interrumpida amistad con que es de V. afectísimo y S. S. Q. B. S. M.,

Novaliches

«Cuartel general de Montoro, 26 Setiembre de 1868.»

Y... *alea jacta est*. Això fou tot.

El general isabelí volia que hi hagués lluita, y la lluita esclatà, breu, però encarnissada, el dia 28, sobre el pont d'Alcolea.

Els dos exercits, representant l'un el passat y l'altre el porvenir, barrejaren la seva sang generosa ab les aigües del Guadalquivir caudalós, y a l'història d'Espanya s'hi afegí una nova página, que als espanyols, com es ús y costum, no'ls ha servit absolutament de res.

REPICS

A té raó l'adagi: l'home pro-
posa...

Estava la cort d'Espanya fent els preparatius pera assistir a les festes que, a primers d'Octubre, han de celebrarse a Cádiz en commemoració del centenari de la Constitució de 1812, quan, el dissabte al mitg dia, l'infanta Maria

Terese se mor repentíment, y tótes aquelles gales de festa, tan alegrement preparades, han de cedir la plassa als crespons de dol.

Y es que, com diu aquell altre refrà, tant hi và el rei, com el papa...

**

El centenari, de tots modos, exceptuada la presència de les persones aludides, se celebrarà sense la més petita alteració del programa acordat.

Prou que ho lamenta el Govern, en les actuals circumstancies, haver-se'n d'anar a Cádiz a divertir-se per forsa; però no hi hà altra solució. El gasto està fet; els personatges oficialment convidats, alguns vinguts expressament d'Amèrica, ja són aquí, y no es cosa de ferlos tornar a l'altre món, ab els discursos al pap y la quà entre comes.

De modo que, sigui com sigui, hi haurà festes. Però seran festes de tardor: melancòliques, una mica aigualides y ab moltes fulles seques per terra.

Demà, diumenge, havien d'efectuarse a Matató eleccions parcials pera omplir la vacant de diputat a Corts que deixà en Maristany al acceptar, temps enrera, el títol de comte de Lavern.

Però vetaquí que, haventse presentat la candidatura del senyor Padrós, perfectament desconegut en el districte, els cacics mataronins han arreglat tan bé les coses, que, ab la major llimpiesa y sense que ningú s'hagués de molestar pera res, el senyor Padrós ha sigut proclamat en virtut del famós article 29.

Y com que'ls electors estaven convocats pel dia 29, pera que tot siguin vintinous, nosaltres felicitem 29 vegades al ditxós candidat que tant de bàbilis-bàbilis s'acaba d'emportar un'acta que a altres, ab molta freqüència, els costa 29 dies d'anades y vingudes, 29 discursos eloqüentíssims y 29 visites al ministre de la Governació.

Rectifiquem ab gust la noticia.

El senyor duc de Solferino no ha anat, com s'havia dit, al Congrés Eucarístic de Viena.

Al contrari. El senyor duc de Solferino no s'ha mogut de San Sebastián y diu que vol deixar correr la política y que practicarà el més complert ostracisme.

Vol dir que's dedicarà a menjar ostres, com si ho vegessim.

A Pàdova (Italia), ha sigut arrestat un mossèn, gerent del periodíc *carca La Defensa Social*.

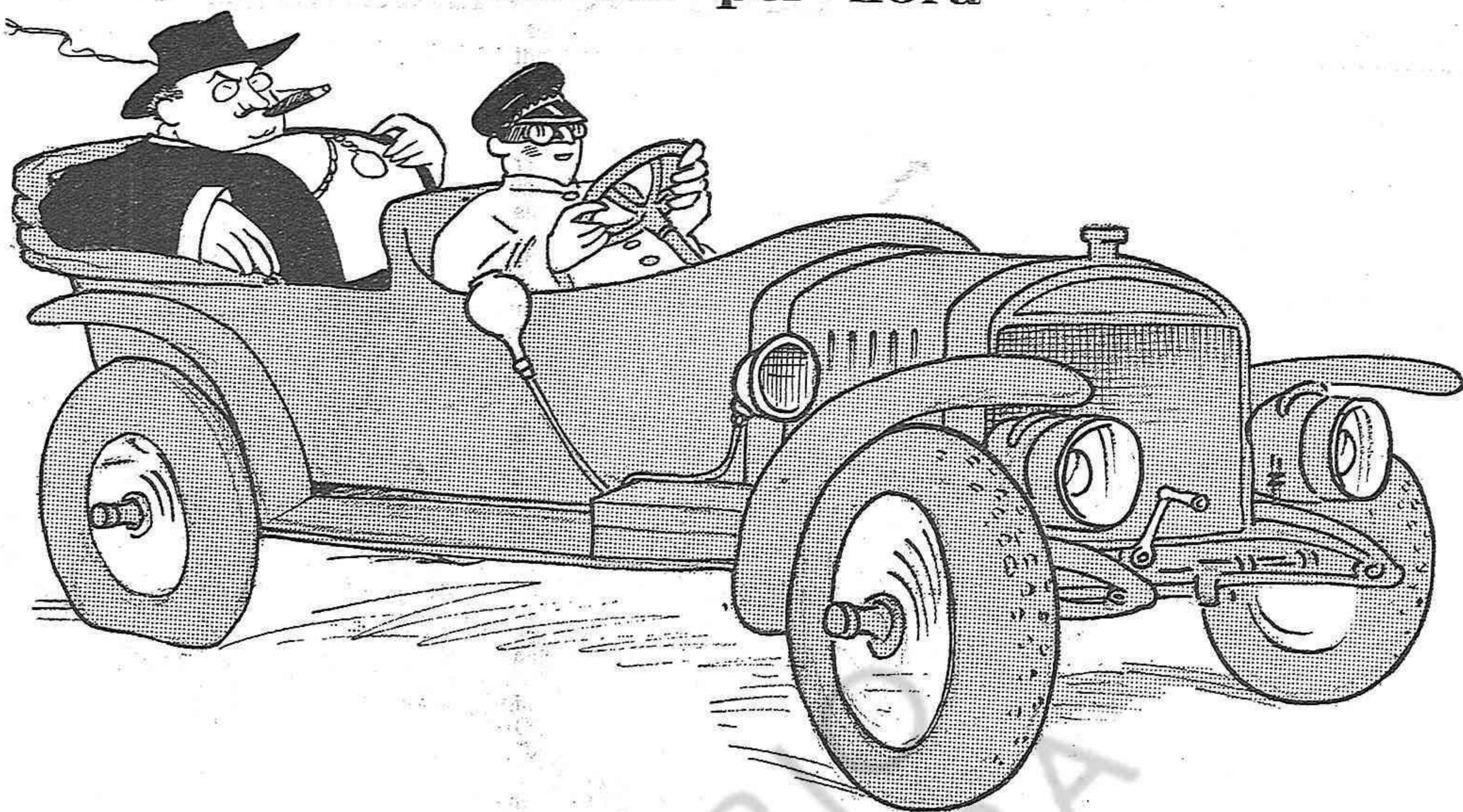
¿Causa? Haver comès actes deshonestos en un cinematògraf, valentse de la foscor que durant les sessions hi regna.

Y es clar! Si el presseguer no pot donar sinó pressescs.

¿Ho veieu, ara, perquè són tan amics de les tenebres, els clericals?

¡Pera grapejar!

Ja se'n devien enterar. No podent sobreviure a l'emperador japo-

—¿Una vaga carrilaire?
¡A mi no'm preocupa gaire!

nès, el general Nogui, va obrirse el ventre ab el sanabre.

A Europa, els generals no s'ho prenen tan a la valenta.

En Weyler mateix, de segur que entén l'heroisme d'altre modo.

Y davant del suicidi del vencedor dels russos devia dir:

—¡Els generals del Japó són generals de Nigui-Nogui!

Com s'havia anunciat, la majoria dels nostres carcatòlics, al tornar del Congrés Eucarístic de Viena, s'han detingut uns dies a París, la terra de la xerínola.

—¿Què tal? ¿Hi ha passat gaire temps, a París?—preguntava a un mossèn una aixerida majorjona.

Y el mossèn responia fent la rialleta.
—No gaire... ¡Trenta y pico de duros!

Acompanyats d'un atent B. L. M., firmat per don Enric Millán, varem rebre dimecres passat deu «bonos» triplicats dels destinats als pobres ab motiu de la Festa de la Mercè; caritat que fou repartida, immediatament, entre famílies necessitades.

Agraim la finesa al digne regidor del districte V.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: J. R. (Castellfollit de la Roca): Es excessivament llarga, senyor meu. Les coses més importants y més grosses poden dirse en deu línies, usant la forma telegràfica.—Juan Sánchez: Lo mateix li dic a vostè.—F. C.: Arregladeta, podria anar y resulta d'actualitat y graciosa; però penso que'l doctor Martí y Julià potser se creuria que'ns en burlem, ¡y es tan sagrat això de l'assamblea!—J. F. (a) Fonoll: Si tenim temps d'esmenar alguns conceptes desgrats de forma, potser sí.—Canari: Fem la correspondent tria, ¡y qui sab!—Anselm Pescador: Es difícil que un pa de prosa aixís s'hi pugui enquirir. No se'n refií.—Lo «freixons» de Vilafranca: No van del tot malament.—A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: S'hi farà lo que's pugui.—Ricardo Laffitte: Mercí —Pep Cistellé: Rebut, y tantes gracies.—Eudald Sala: Veurem de complaure'l, si no en tot, en alguna coseta.—F. Giró y Jerré: S'agraeix, sí, senyor.—Victor Canigó: Entra en cartera... pera repassarho ab més calma una altra estona.—Josep Sanguis: No es que mati d'original, però vaja... Tampoc estan els temps pera exigir meravelles de novetat.

AVIS

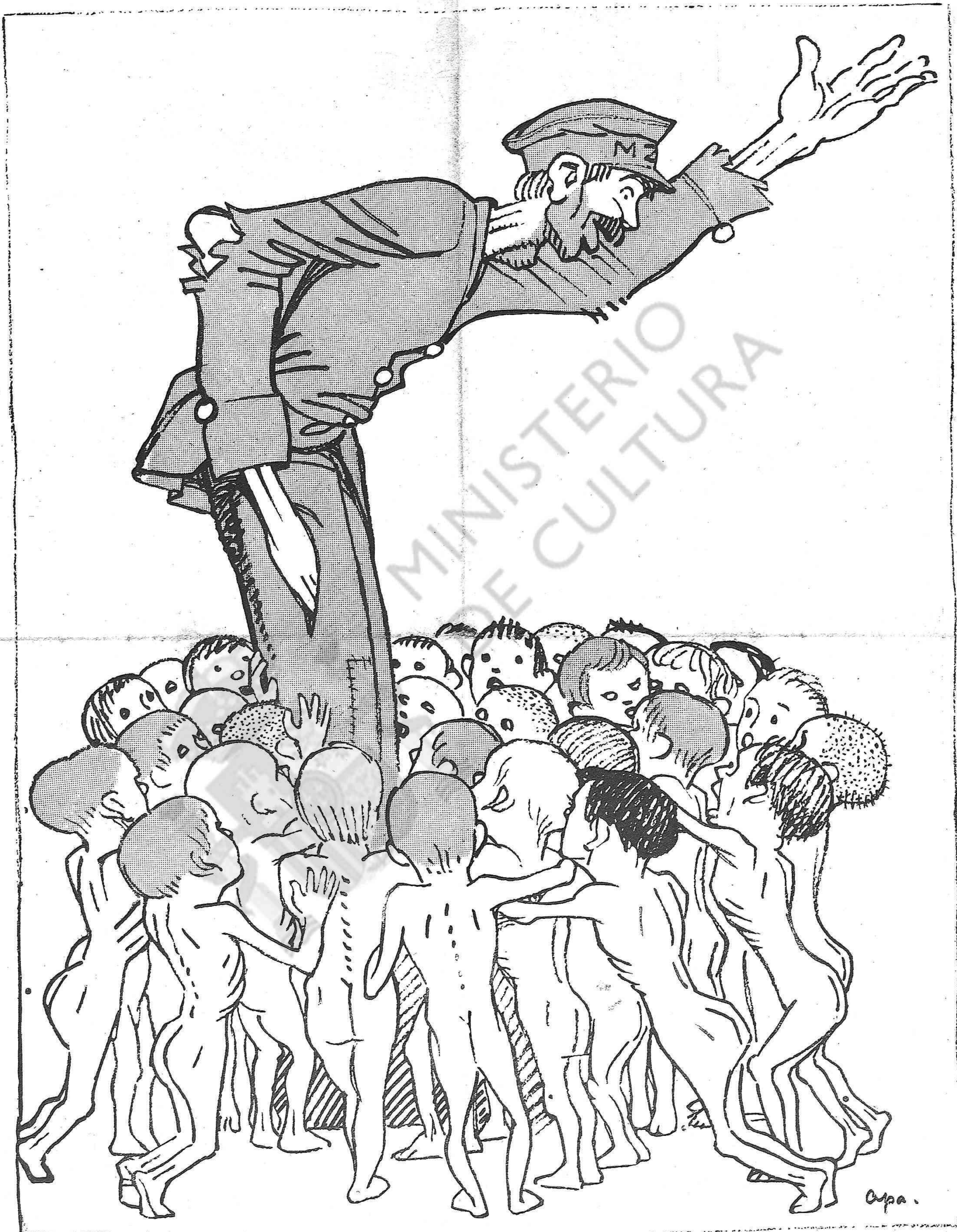
D'aquí pocs dies se posarà a la venda

Napoleón en la guerra y en la paz

Un volum en 8.^{ua}: 1 pesseta

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Camí de l'Emancipació

CHOR DE FILLS DE GUARDA-AGULLES: — ¡Tenim gana, pare, tenim gana!
EL GUARDA-AGULLES: — Pacència, fills meus, que, si guanyem la vaga, al vostre pare li donaran un ral o dos més, cada any.